

ცნობის ფურცელი

სურათებიანი დამატება

დამატების № 127.

კვირა, 15 ივნისი 1903 წ.

გაზეთის № 2150.

4 მანეთი ღირს ეთველ დღიური გასეთან **ცნობის ფურცელი** კვირაში ორის სურათებიანის დამატებით, 1 ივნისიდან წლის დამლევაშდე.

კოლუხსკი სეპრებარი

II

აპრილის მშვენიერი დღია იყო. ახლად ამოსულ მზეს

მთის წვერები წითლად შეედებნა. ტფილისის მახლობლად, მთებს შუა, ვიწრო ხეობაში, მატარებელი მიჰქროდა. ვანოს ჩვეულებისამებრ მატარებელშიაკ ადრე გამოეღვიძა, დიბანა პირი და ფანჯარა გააღო, რომ დილის ჰაერით ესუნთქა. ვანა მარტო დილის ჰაერი? აქ, ამ მშვენიერ არე-მარეში, რომელსაც ვანო ლუკმა-პურის საშოვნელად სამუდამოდ მოჰპირებოდა, ბუნებაც წარბტაცი იყო. ორივე მხრივ აყუდებულიყო ფოთლიან ტყით შეფერადებულ უზარმაზარი მთები; მთებს ახლა ოქროს ფერი დასდებოდა და არაჩვეულებრივ, სანატრელ სურათებით აღსილ სიზმარს ჰგვრიდა ვანოს. შუაში მტკვარი მიზღვნივლიდა და ისე ევლიდა ვარს ხავერდის ბაღაზიან ნაპირებს, როგორც გვირგვინისანი ქვეყნის მკვრივბლი თავის პანია სატრფოს.

სიბაბავა.—უცხოზი გვათაშვილის.

ვანოში ხალხმა ნელ-ნელა გამოიღვიძა. აცერ, ზემო თავი როზე ერთმა მგზავრმა დამოქნარა და ლაზათიანადკ გაიზმორა. მეორე მხარეს დაახვევს. შესაითა-როზე ვილკ მოხელე ტრისამოსს იცემა. ერთმა ვაგონში გაიარა და კარი ძალზე მიაჩახუნა. იმას გაჰყვა მეორე, მეო-

რეს მესამე. უკანა თაოოდან მოისმა ჩურჩული, ჯერ გაუბუნდავდ, მერე გაბეღულად. ამას მოემატა მეორე, მეორეს მესამე და ამ გვარად მთელი ვაგონი ახმასურდა.

ხმაურობამ ვანოს დაუშალა ბუნებით ტკობა. ვანოს მართლდ კოჭნა უყვარდა ამისთანა ბუნებაში: ეს ბუნება საამოურ

თვლემას ჰგვრიდა და გონებას ასეგნებდა. ამას ვარდა მზეც კარგა მაღლა ამოვიდა და ჩამოცხა კიდეკ. ფანჯარაში ცქერა შეუძლებელი იყო. ვანო სკამზე ჩამოჯდა და მგზავრებს ათვალღირებდა. იმის ვაგონში სულ უბრალო ხალხი იყო: ზოგი ქალაქის მუშა, ზოგიც გლეხ-კაცობა. მხოლოდ ერთი იყო ვანოსავით მოხელე, რომელიც ძალზე სცილილობდა დიდ კაცურ გამომეტყველების მიღებას, თითქოს ეშინოდა, მცე უბრალო კაცად არ ჩამთვლონ, რადგან ამ ვაგონით მოედვიგრო. როდესაც ამ მოხელემ, მხარზე პირსახოც გადადებულმა, ვაგონში გაიარა და ვანო დინახა, ცოტა არ იყოს გაეხებრდა. ვანოსაც იმმა, რომ თავის წრის კაცს შეგნდა. მოხელე რომ უკან დაბრუნდა, პირი შეიწმინდა და გამოვლარაპარაკა ვანოს.

—უცკრავად, ყმაწვილო, რომელ უწყების მოხელე ბძანდებით?

ვანოს ამისთანა კითხვა ესიამოვნა. — მე, ჩემო ბატონო, გზათა სამინისტროს მოხელე ვა-

ლიაერთ... რატო ვერც კითხულობთ? განა ისე შეუმჩნეველია ჩვენი საინისტრო, რომ იმისი მოხელე ცაცმა ვერ იცნოს?

ტყის ჩრდილაში...—სურათი მარტინას.

სიჭვა ეს ვანომ, ქული მოიხადა და ზედ მიკრულ ნიშანს დახვდა

— არა... უნდა მოგახსენოთ, რომ...—დაწყო მოხელემ ისე ტკიბილად, თითქოს უნდა ეტყინებინა ვანოსთვის, რომ შენ ერთადერთი კაცი ხარ ქვეყანაზე, რომელსაც მე პატივს ვცემო... რომ... კაცარა ვყვლა საინისტროებს ერთნაირი აქვთ, ფორმა კი არც თქვენ გაცვიათ ჩვენსაგან; ესლა მე ფი ნანსთა საინისტროში გახლავართ—აქ იმანაც დახვდა ქუდს, ნამწელიც ხელში ეჭირა...—ჰო-ბო, ამა ერთი ვაჯერებ ჩემ ფორმას თქვენს ფორმადან? მუნდირი კი არც მე მაკვია და არც თქვენს...

— დიახ, გზაში...—წამოიწილა ვანო და ცოტა გაწიწმავდა კიდევ, თითქოს შეურაცხება მიყენეს, მუნდირზე რომ ჩამოუვდეს ლაპარაკით. იმას უნდოდა დაეტყუებინა, რომ გზაში მოხელემ არ უნდა ჩაიცივს მუნდირით, მაგრამ ავიარ დასჭირდა, რადგან თანამგზავრი უკვე მიუხვდა, და სიტყვა გააწყვეტინა:

— დიახ, დიახ, მესმის განა არ მესმის საგზაო ტანისამოსი გაცვიათ... როგორც მე... მესმის, მესმის.. განა არ მესმის?

ამათ რომ ეს ლაპარაკი გაბთეს, თაროდან ერთმა ცაცმა წამოიწია, რომ უყვდ გაგვინა საუბარი. ამ კაცს მოჰყავდა მეორე, მეორეს მესამე. ზოგნი კსამებდნენ წამოიწივნენ, ისე რომ პატარა ხანს უჟან შივლი ვაგონი მსმენელებმად გადაიქცა. თორიოდე კაცი ახლოც მივიდა მოხელეებთან პატივლებს კი უკვე სალაპარაკო მასალა შემოივლიათ. ისხდნენ პატარა ხანს ჩუმად. მერე ფინანსთა საინისტროს წარმომადგენელმა თავი დაუქრა გზათა საინისტროს წარმომადგენელს, საფეთქელზე ხელი მიიღო, რადაც წაიღულუნა, ისევ დიდ-კაცურად ლოყები გაიბნო და დინჯის ნაბჯით წვიდა თავის წინანდელ ადგილზე.

დარჩა ვანო მარტო. ცნობის მოყვარე მგზავრები კი თვალს არ აშორებდნენ. ზოგს არც კი გაგვინა იმისი ლაპარაკი,

ზოგმა არც ის იცოდა, საქმე რაში იყო და ხალხი რად მიწევდა იმ ადგილსაც, მაგრამ რაკი სხვები მიდიოდნენ, ისინიც მივიდნენ ყურის სადგომლად და იდგნენ ცხლაც, თან ერთმანეთს ისე უტყებოდნენ, თითქოს ჰქონებოდნენ: „აბა, სდ რა არი-სო!“ დიდის ლოდინის შემდეგ იმედ გაუტრუფდათ და ნელ-ნელა მოშორდნენ. ამაღობით რიცხვს რამდენიმე დააკლდა. ეტყობა, ფინანსთა საინისტროს მოხელეს მიაჯერეს თავისი ყურადღება. თავისი ღირსება რომ არ შეერახა, ვანომ წარბი შეიკუმხნა და ისე იჯდა.

ჩამოცხა. ვანოს ასე ჯდობა მოეწონა ის იყო უნდა წამომდგარიყო და გარედ გასულიყო, როდესაც მოაგონდა, რომ უბეწო რაღაც ქაღალდები ჰქონდა. ვანომ წარბები უფრო შეიკუმხნა, საქმიან კაცის სახე მიიღო და უბიძან ქაღალდები ამოიღო. ბევრი შალა, ხან ერთს ჩააგრდა, ხან მეორეს და ბოლოს ერთ ფურცელზე შედგა წაიკითხა ბოლომდის ეს ქაღალდი, წაიკითხა მეორედ, მესამედ... იმის სახეს უფრო-და-უფრო განცვიფრება ეტყობოდა. ვანოს გული საშინლად აუფრქვია, სახე გაუწიოდა. ეტყობოდა, თვალებს და უბეწო ვანო. ბოლოს მოაგროვა ქაღალდები და უბეწო ჩაიღო. მხოლოდ ერთი ქაღალდი-და დაინახუნა, მიეყვდა ვანონის კედელს და ხელ-ახლა ჩააგრდა.

ვანოს დედა გოგიბედაშვილის ქვრივი, მხენ დედაცყო იყო. შეილები ჯერ კიდევ პაწაწინები ჰყვინდა. როდესაც ქმარი მოუკვდა. მას აქეთ მარტო-მარტო ტრიალებს ოჯახში კი ვაიკაცავითი. ბევრი ვაი-ვაგლახი ნახა ცხოვრებაში, ბევრი უბედურება გამოიარა, მაგრამ მაინც თავი ვაივანა და ოჯახი ფეხზე წამოაყენა. ნატალიას პარველი ცდა ის იყო, რომ შეილები კარგად გამოეცხადრა. უფროსი ვაი მამის ევლომაზე წა-ვიდა: იმისივით ჩუმი და მუყუითი მუშა იყო, ხანჯალზე ხელს შიშოდდა მაშინ გაიკრავდა ხოლმე, როცა მეტის-მეტად მოთმინებლად გამოიყენებდნენ ან როცა დაჯერებოდა. მანამდის კი ქვეყანა რომ დანგრეულიყო, ფურქშიაც კი არა მოსდიოდა-რას ამიტომ ნაწილობა უტყროს შიღის მიძიკით თავისი ყურადღება და ეცვლა სხვა არცა ენაფანა იმისთვის, მით უმეტეს, რომ მამული ორ ძმას არ ეყავოდა და ერთი ვაიკაცი უნდა უსაქმოდ დაჩრდილიყო: სულ ოციოდ დღითერე სახნავი მიწა ჰქონდათ.

რადგან სოფელში ჯერ სასოფლო სკოლა არ იყო, ნატალიამ პატარა ვანო მღვედლს მიიბარა. ისიც სადღარში წირვის დროს იხმარებდა და სასოფლოარ წიგნების კითხვას ასწავლიდა. მერე ვანომ მღვედლს თავი გავიდა, როდესაც სოფელში მოვიდა ახლად ინსტიტუტ გათავებულ ქალი, გოგიბედაშვილი ნათესავი. ამ ქალმა ვანოს რუსული წერა-კითხვა შესწავლია, ისე რომ მალე თავისუფლად სწავდა და კითხულობდა. იმ ქალის მამა, პოლკოვნიკი მასალაშვილი, მხურავლემ მოწაწილად მას დიდება ვანოს ვაგრძალა, ამასთან მხედრულიდაც სწავრბინდა. ვანო რომ წიგნებს ილიაში ამოიკრიდა, შემოვიღოდა ოთახში და აიტუხებოდა, თუ ამ დროს პოლკოვნიკი ვაივლიდა და შეჰმჩენდა ვანოს, მაშინვე შესძახებდა: „სმინო-ბო!“ ვანო ჯერ ვერ ახერხებდა ჯარის-კაცივით გამოქმენებას, ბოლოს კი ისე შეეწვია, რომ ამ სიტყვის გაგონებამ, მაშინვე ხელფესვს გასქამებდა, წიგნებს ილიაში აიკრავდა და ისე გამოიკუმხებოდა, როდესაც მარჯვენა ხელს ქუთანს მიიტანდა, გამოგლეჯილი იღაცეა გამოქონებდებოდა ხოლმე.

ბოლოს ვანო ერთ ნათესავ კაცს მიიბარეს, რომელიც ფოსტაში მსახურებდა. იქ მუყათად შეისწავლია ვანომ წერტილებითა და ხაზებით ლაპარაკი და ბევრის ვაი-ვაგლახისა და კოდელების შემდეგ მიიღო ადგილი. ვანო ისე მუყათად მსახურებდა, რომ ათის წლის განმავლობაში სოფელში სულ ერთ ხელ იყო, ისიც ორის ვერხითა. დედას იმით ანუეუბებდა: რომ თვე და თვე ფულს უგზავნიდა, რადგან თვითონ ბევრი არა სჭირებდებოდა-რას: სმა იმას არ უყვარდა და ქაღალდის თამაში. თვარშიც არასოდეს არ დაიარებოდა. იმის ის სიამებნებაც ჰყოფნიდა, რა სიამოვნებასაც საფლადებულ მუშაობა

გვირგვინი. შრომობდა დღით-დღე. თვე თვეს მისდევდა და წელიწადი წელიწადს. იმას ისიც არ ახსოვდა, რამდენი წელიწადი იმსახურა და რა ჩინი უნდა ჰქონოდაც ეხლა (ერთხელ ამხანაგებმა დაიყოლიეს, რომ ჩინის მისაღებად ეგზამენი დაეკრა). ერთის სიტყვით, მუშაობის მეტი არაფერი არ ახსოვდა.

ეხლა კი, როგორც იყო, გაბმედა და დედის თხოვნა შეასრულა: დაეთხოვა თავის უფროსს. საქმე დიდხანს არ გაგრძელდა, უფროსმა მალე დაეთქვა დათხოვნის ქალაქი: ბაზათი ესე ძღვევა კოლეგსკი სეკრეტარის... და სხვა და სხვა. ვანო, როგორცა ვთქვით, არ იცოდა, რომ უკვე კოლეგსკი სეკრეტარი იყო. ამიტომ ეხლა დათხოვნის ქალაქში რომ ეს წიკთობა, ძალიან გაოცდა. პირველ კოსთ სიაშობენების ელდა ეცა და გული აუფანტქალდა. შერე უნდა ექვემ შვილი და იფიქრა: აბაზდ შევცდომით დასწერა ასე ჩემმა უფროსმაო. ჯერ ქალაქის უკან გავზავნე დააპირა, მაგრამ შერე ვადიფიქრა.

მოდი და ტელერგავით დავეკითხები. ასე უფრო მალე იქნებოა? გაიფიქრა ვანომ და მასლობელ სადღურში ჩამოხტა, რომ პასუხისათვის იქ მოეცადნა. აფიქრდა, უცებ მოვიდა პასუხი, რომ სწორედ ვანო გავიბედაშვილი კოლეგსკი სეკრეტარია და აქ შევცდომი არა არისრა? დმერთო, რა ბედნიერ კლბა იქნება! გაიფიქრა ეხლა ვანომ. რა ამაყად გაივილის მამნი სოფლის სეკრეტარის ჩინით სოფლის ბილიკებზე! როგორ გაახარებს დედას... თვალმდე დაუყენებს მომშურნე ნათესაობას, რომელიც ეხლა იმას თავს არ უყვარდნეს... აღმერთო!— მუქარა და ვანო:—შე ხომ ამაზე სიზმარშიც არ მივიჭრია და უცხად ამითათან... არა, არა, ნუ ვფიქრობ ამაზე, ისევე ისა სჯობია... ფუჰ, ეშმაკას!*

ასე ჰეფიქრობდა ვანო პასუხის მოლოდინში და გული ხან ბედნიერების წინადადრწინებით ვადუტრიალდებოდა, ხან კი უკვირდებოდა თავიდან ვადიდგლო ეს ფიქრი და გულის აქაქებული ცემა შევეყენებოდა. არწმუნებდა თავის თავს, რომ ეხლავ მოვა პასუხი, რომ ეს ქალაქი შევცდომით არის დაწერილი და ამიტომ უკან უნდა ვამოგზავნოთო... მაგრამ მაცდურნი მაინც არ ასვენებდა ვანოს. ამასობაში შემოღალდა კოდეც და ვანო, პასუხის მოლოდინში, გრძელ სკამზე წამოაწეა და პატარა ხანს უკან დიდნა...

II

ვანო სიზმარშია. თვალწინ წარმოუდგა თავისი პატარაობა, როდესაც, ნახევარზე ფეხ-შიშველა, მღვდელთან დადიოდა სასწავლებლად. ახსოვს ისიც, როდესაც დედამ ნათესავ ქალთან ვაგზავნა სასწავლებლად და სუფთად ჩააცვა: ინსტიტუტ ვათავებულ ქალია, ნაზად ვაზრდილი და სირცხვილია იმასთან დაგულჯილი ვაგზავნოო. აი, წამოიხარა კოდეც ვანო და ვეგზავნი დიქირა, სასწახურში შევიდა.

ესიზმრა ვანოს ის ზაფხულიც, როდესაც სასწახურში შესვლის შემდეგ, ახალ მუნდირში გამოწყობილი, სოფელში ჩავიდა და ნათესავები ინახულა: ზაფხულმა რომ მოაწია, დედის წერილი მიიღო: „შვილო, ამ ზაფხულს აქ მეფერი ყმაწვილები და ქალები აპირებენ მოსვლას და შენც ორიოდ დღით დაეხოვე და მოდი, შვილო, იმათთან ვაატარე შენც დრო. ნუ გამოაჩრევი შენ ნათესავებში, ინახულე ყველანი.“ ასე სწერდა დედა ვანოს, ნამდვილად კი ფიქრში ისა ჰქონდა, რომ ვანო მასლათან ნინას დაახლოვებოდა და ცოლად ეთხოვა. ეს იმისი ოცნება იყო ყოველთვის და ახლაც ამასა ჰეფიქრობდა, მაგრამ ვანოს კი არას ეუნებოდა. აიკო, დედა, შენი ფიქრები, ეიცო, ამ ამბობდა ვანო: „შენ წინააღვე სტებები იმითი, რომ სოფელში ყველანი გაკვირდებიან, როდესაც ვაგებენ, რომ ვანო გავიბედაშვილმა მასლაშვილის ქალი შემოიკოცლა და მასლაშვილი ჩვენდმი პატრიის ცემით აღივსებინა: „პოლკოვნიკ მასლაშვილის სიძეაო“, იტყვიან. აქ ვანოს ღიმილა გაუთამაზა და რამდენჯერმე სიაშობენებით ტურები ვააყკაპუნა.

ვანო თავის სოფელშია. აი, მოიკითხო მუნდირით და თან-გაიყოლა დედა, რომ ნათესავობა ინახულოს. ეხლა ხომ ჩინოვნიკია და ყველა დიდის სიაშობენებით ემცნაურება. თვალ წინ უდვა ვანოს პოლკოვნიკი მასლაშვილი, რომელსაც პირველად ეწვია. მართალია, დაღესტნის ომში, თავში დაჭირა, ცოტა შეირყა კიდევ, მაგრამ მაინც კარგი და პატრონანი კაცი იყო ეს პოლკოვნიკი. შინ თუ ვარედ ხმალ-ჩამოკიდებული დადიოდა და, რაც უნდა სცმოდა, მაინც ეპოლეტებს დაიკრებდა მზრებზე და მელღებს ჩამოიკიდებდა. ახსოვდა ჯერ კიდევ თა ვისი ვაეკაცობა და, როცა ერთი მოუფიქრდა, სკამებს ვააქმებს ჩრებებდა ჯარის-კაცებებით და უყვარდა: ნაპლე-ე-ნო! ამასთან სკამების მავიერად თვითონ ვადიდება მხარზე თოფის მავიერად თავის ჯოხს, რომელიც მუდამ ხელში ეჭირა.

— სიბრინა!—შესძახა იმან ვანოს, როდესაც დანიახა მუნდირში გამოწყობილი, ეპოლეტებინანი კაცი. ვანო გამოიჭიმა და ხელი ქუდთან მიიტანა ჯარის-კაცურად.

— ყოჩაღ, ყოჩაღ, მაღაღეც!—შესძახა ვანოს პოლკოვნიკმა.

ვანომაც ჯარის-კაცურად უპასუხა, სწორედ ისე, როგორც პატარაობისას, როდესაც ბოლკოვნიკი ქალთან სწავლობდა, მხოლოდ იმ ვანხევაებით, რომ მაშინ არ იცოდა და პოლკოვნიკი ხშირად უწუნებდა ხოლმე, ეხლა კი კარადა იყო ვაყურთინილი.

— კი შვილი გყავს, კი შვილი!—მიუბრუნდა შერე ვანოს დედას და თან ვანოს ათვლიერებდა:—აგრე უნდა, აგრე. ამა ვაიარე!

ვანო ვაიკიმა და ისე ვაიარა. თან ფეხს ისე იტყაპუნებდა, თითქოს რისაზე ვასრესა უნდა და ეშინიან, არ ვამეცტესო.

— ნამდვილი საღდათია, ნამდვილი!—აღტყაპებით ამბობდა პოლკოვნიკი....

— შვილო, ბაღში ვაიარე, ქალები იქ იქნებიან. —უთხრა დედამ ვანოს, რომელიც ვააქმებულა, სკამზედ გამოიჭიმილი, უღდებდა კურსი მოხუცო ლაპაჩას.

ვაჩაფხულას ბაღასწყე.—სურათი მარტინისა.

ვანო ჩავიდა ქვევით ბაღში, სადაც რამდენიმე ახალგაზრდა მხიარულ სიცილ-ხარბარათ თამაშობდა. ამათში პოლკოვნიკის ორი ქალი იყო. ვანომ იცოდა, რომ უფროსი ქალი დანიშ-

ნულია, შეხვედა ერთ ყმაწვილს და გადაწყვიტა, რომ სწორედ ის უნდა იყოს საყოლე, რადგან ყველაზე მზიარულად ის თამაშობდა. მერე უმცროს ქალს შეხვედა და ლიმილი მოეკრია. ახალგაზრდებმა ხმაურობა შესწყვიტეს და შეჩერდნენ. მერე ქალებმა ერთმანეთს ლიმილი გადახვედეს და ვანოსკენ წაივიდნენ. სანამ ვანოსკენ მოვიდოდნენ, ერთმანეთს რამდენჯერმე შეხვედეს და პირზე ოღანვე ლიმილია გაუბრინათ, თან გაწითლდნენ.

„ოციან, ორივემ იციან, იმასაც გულში ვეყვარ!“ — გაიფიქრა ვანომ და თან უმცროსს თვალს არ აშორებდა. უმცურად თამაშობდნენ, ყველას თითქოს რაღაც ძალილობა ეტყობოდა. აღბაღ ვანოსი შეტყვავათ. „არა უშვის რა, მალე შემეტყვიან. — ჰფიქრობდა ვანო. — ზრდილობიანის ქცევით მალე მოვიზიდავ ქალებს“.

ამის შემდეგ ვანო ხშირად დაიარებოდა ქალბთთან. ყმაწვილები ამ სოფლიდან წაივდნენ. დარბა მხოლოდ უფროსის ქალის საქმრო. ისინი სულ მარტონი დასიერობდნენ და უმცროსი ქალი მოწყენილი იყო. ვანო იმისთან დაახლოვებას და ვართობას სცდილობდა. ხან-და-ხან ქალი ისეთ ცუდ გუნებაზე იყო ხოლმე, რომ უშიზეზოდ პრაზობდა, მეტადრე მაშინ, როდესაც იმისი და და საქმრო ერთმანეთს სააღერსო სიტყვებს ეუბნებოდნენ. „მოედვა, მოედვა და იმიტომ მოსდის ასე!“ — ჰფიქრობდა ვანო და სცდილობდა ეგრძნობინებინა, რომ ისიც თანაუგრძნობს.

ერთ საღამოს რაღაცა მოხდა და ნინომ არ გამოხვედა ვანოს, თუმცა იცოდა, რომ იქ იყო. ვანო იჯდა, იჯდა მარტოკა, მოეწყინა და წაივდა შინ. მეორე დღეს რომ მიიდა კიშკართან, ორი გლეხი დახვდა ჯოხით ხელში.

— ვინა გნებავს? — ჰკითხეს.
 ვანომ იწყინა ასეთი კითხვა.
 — რა თქენი საქმეა, თქვე მზეცებო, თქვენა! — შეუტია ვანომ და ის იყო, უნდა კიშკარზე გადაებჯებინა, რომ ერთი გლეხი საყველოში სწვდა. ვანომ გაიწია და საყველო გააგლიჯა. ბიჭები უკან დაიღვენენ. გარბის ვანო გარბის და ფეხები თანდათან უშმიძნება. ბიჭები უკან მისდევენ. საცა დააწვივინა. ვანო ჰგრძნობს, რომ შორის ვეღარ წაუვა იმით, რადგან ფეხებს ძლიეს-და ანჭრეს...
 „მომი ვეტყვი, რომ კოლეესკი სეკრეტარი ვარ. — გოურ. ბინა თვეში ვანოს — მავრამ პასუხი რომ ჯერ არ მოსულა. მალე მივრც მოვიდეს ის ოხერი!“

ის იყო უნდა მობრუნებულიყო და ეთქვა ბიჭებისთვის: „ახლავ მოვა პასუხი, მე კოლეესკი სეკრეტარი ვარ, თქვენ უფლება არა გავქვით“, რომ ბიჭებმა ხარხარით ჯოხები დაუშინეს...

ვანო ფეთიანივით წამოხტა ფეხზე და მიიხედ-მოიხედა. გაოცდა, როდესაც მიხვდა, რომ სოფლის ნაცვლად რკინის გზის სადგურზე იყო. ცოტა ხანს გაშტერებული იყო. მერე მოაგონდა გავზენილი დებეშა, ზღაზნით აპპარატთან მივიდა და იკითხა, პასუხი მოვიდა, თუ არაო. პასუხი მოსულყო. ვანომ შემდეგი ამოიკითხა: „კოლეესკი სეკრეტარს, ივანე თეოდორეს ძეს ვოგობედოვს. დასათხოვნი ქალაღში არავითარი შეტკობა არ არის.“ ვანომ მხრები აიჩენა და ბაქანზე გამოვიდა ჰაერის ჩასალაპაღ.
 კენა.

უცხოების ფრანკ-გაზლობიან.

ქალი. დაიფიქეთ, რომ მუღამ ბეჭეჭრებით...

ქალი. ვეფიქე...

ქალი. ებ კარაია, მაგრამ ერთი საფეხული მაინც უზარუნეღ ყოფი-

ლი უნდა ვიყო ნიეთეაღაღ...

ცოლი. როდესაც ვეგან ვეწარდით ხეღით ტარეგას მიწარდებოღა, ახღა კე სეში ნეაჭრის ტარეგებ ვემიძის...

რეაქტორ. ეამოგეგეღელი აღ. ჯაბაღარაი.